

’مرے ہوئے بندے دا خواب‘

اختر شمار

توں کج مریاسیں۔۔۔ یار۔۔۔ اچھانئیں، پہلوں میں تینوں دسناواں کہ میں کج مریاساں؟، ہیں! ایہہ کیہ؟
مینوں چیتا کیوں نہیں آ رہیا؟ میں کج مریاساں؟ ہاں۔۔۔ یاد آ گیا کہ میں تے اک نمانا بواب ساں، مہندسین دے علاقے
وچ قاضی بلڈنگ دا بواب۔۔۔ چوکیدارا کرنا، آن جان والیاں دی خیر خبر رکھنا۔۔۔ بلڈنگ دی ٹٹ بھج، پانی
، لفٹ بارے دھیان رکھنا، بلڈنگ وچ رہن والیاں دے ”نکے موٹے“ کم کار۔۔۔ مفت دیاں سلاماں۔۔۔ کدی کدرے
کوئی سخی پروھنا (Foreigner) بخشیش دے دیوے تے فایھا نہیں تے اوہو مہینے پچھوں دس ویہہ پونڈ فی فلیٹ
۔۔۔ ایس بلڈنگ وچ باہر ملکھاں دے بندے کدی کدرے مہینے پندرہ دنال لئی آندے سن اوہ وی سیزن دے سیزن،
نہیں تے بوہتے تے مصری ای سن جہڑے کئی کئی ورہیاں توں اتھے رہ رہے سن۔۔۔۔۔ ہا۔۔۔ ہگ، میں وی کیہ کیہ یاد کر
رہیاواں، میری ساری حیاتی خواب ویکھدیاں لنگھی۔۔۔ جنگی تے سوکھی حیاتی دے خواب۔۔۔ چنگا کھان پان دے
خواب، پرسونہ رب دی ساری عمر چنگی روٹی نہ لہھی، اسیں تے سرکاری ریٹ تے لہسن والی روٹی وچ دو تن کھیرے ٹماٹر
دیاں ڈلیاں یاں پیئر ولھیٹ کے کھاندے رہے۔ یا فیر ”فول تام“ بس۔۔۔ ساڈے ساہنے دو جے دیاں
توں آئے لوکی ”ککڑ بٹیرے“ تے خورے کیہ کجھ کھاندے رہے تے اسیں۔۔۔۔۔ اسیں تے بس رمضان دے روزیاں وچ
وی کدی کدرے کوئی مٹھی شے کھاہدی۔۔۔۔۔ گھر دا چلھا ٹورن لئی میرے سنے، میری سوانی نکا پتر تے دھی تنوں وی
کم کردے رہے پر فیروی اسیں اتھے دے اتھے ای رھے۔ میرا وی خواب سی پتر پڑھ لکھ کے وڈا بندہ بنے، تے دھی
کسے چنگے کھاندے پیندے گھر ویاہی جاوے۔۔۔ پر کتھوں؟ ویاہ توں مگروں میں پنڈوں شہراہو سوچ کے آیا ساں پر اتھے آ
کے حیاتی ہو روی تنگ ہو گئی۔۔۔ سوڑھیاں گلہیاں وچ ساہ وی اوکھے ہو گئے، پتر اٹھ ورہیاں داسی کہ اوہنوں اک سٹورتے
ملازم رکھانا پے گیا۔۔۔۔۔ تے پنج سالوں دی دھی، ماں اپنے کم تے نال لے جاندی۔۔۔ اوہ سارا دن لوکاں دے گھر سانجھدی
۔۔۔ ایسے ”سانجھ سجا“ وچ ساڈا اپنا گھر کدرے کھلر جیا گیا۔ شاماں پیندیاں ای جدوں اوہ تنھکی ٹٹھی گھر آندی تے
فیروہنوں کسے شے دی ہوش نہ رھندی، میں چوکیدارے آلی تھاں تے ای اک حجرے وچ پیا رھندا۔۔۔۔۔ بڑے دنال
مگروں کدے گھر دا چکر لگدا۔۔۔ گھروی کاہداسی۔۔۔ اک کمرہ تے اک برانڈہ جیا بس۔۔۔ باتھ نال دے تن گھراں دا
سانجھاسی، جہڑے میری گھر والی دے سا کے دارسن۔۔۔ میں گھر جاندا تے بیوی دے ”طعنہ منے“ مار چھڈ دے۔۔۔ اوہ
وچاری وی کیہ کردی میں ویاہ توں پہلوں اوہنوں کیہ کیہ خواب دکھائے سن۔۔۔ پر میں تے اوہدا اک چاء وی پورا نہ کر سکیا
۔۔۔ اوہدا کتنا چاہسی ”شرم اشیح“ لکسراسوان جی سونہیاں تھانواں ویکھن دا، پرساری حیاتی اسیں قاہرہ توں باہر نہ

نکلے۔۔۔ ساہنوں تے ویہل ای کوئی نہیں سی۔ اسیں اپنا دیس وی نہ ویکھ سکے۔ سِکدے سِکدے مر گئے۔ لوکی کہڑے کہڑے دیساں توں ساڈا ملک ویکھن آندے، پراسیں خورے کوہلوناں بجھے ڈنگر سی۔۔۔ او تھئی وگدے رہے۔۔۔ اوہو شور دھواں، منگھیاٹی، ساری عمرے دیاں جھڑکاں۔۔۔ یا فیر ساڈے خواب۔۔۔ ایہو کجھ ساڈی جھولی وچ سی۔۔۔ انج تے آل دوالے سارے لوکاں دا حال ایہو کجھ سی، سرکاری نوکریاں والے دو دو تھانواں دے کم کردے فیر وی پوری نہیں پیندی سی۔ ہر بندہ ای تنگ سی۔۔۔ پر یار! باہر دے لوکی ایس دیس دے امن تے سکھ توں بڑے متاثر سن۔۔۔ اوہناں نوں ساڈے جے قسٹاں چہ مرن والیاں دی حیاتی کنج نظر آندی۔۔۔ او۔۔۔ ہو۔۔۔ رُبا۔۔۔ کیہ کیہ چیتے آرہیا اے، ہاں تے میں دس رہیا ساں کہ میں کنج مریساں، ہو یا کیہ جے میں اک دن قاضی بلڈنگ اپنے حجرے وچ بیٹھا ساں کہ پُلَس دی اک گڈی آئی تے مینوں چک کے لے گئی۔ میں بہتیرا پچھیا میرا قصور کیہ اے پر مینوں چنگی پھینٹی لگدی رہی، کسے ڈور دراڈے تھانے اپڑ کے پُلَس میتھوں مولوی ایہاب بارے پچھدی رہی کہ تیرا اوہدے نال کیہ واسطہ اے، میں آکھیا مینوں ایہو پتا اے کہ اوہ میری بلڈنگ وچ رھندا اے نیک بندہ اے، بیخ ویلے مسیتے باجماعت نماز پڑھدا اے، آندے جان دے بس سلام دعا ہوندی اے، تسیں اوہدے کولوں پچھ لو۔۔۔ پر خورے ایہو سلام دعا ای میری سب توں وڈی سزا سی۔۔۔ مگروں پتا لگا اوہنوں تے بہت پہلاں کوئی پمفلٹ ونڈن پاروں۔۔۔ پھڑ لیا گیا اے۔۔۔ میں وی کنے ورھے سورج دامنہ نہ ویکھیا۔۔۔ نہ گھربار دی خیر خبر لہی۔۔۔ حیاتی پہلے نالوں وی بھیڑی ہو گئی سی۔ حیاتی کاہدی سی بس ساہ لے رہیا ساں پر کیہ دساں کتاں اوکھا۔۔۔ پنڈا ہر ویلے بخار نال لوسدا رھندا، سردیاں آئیاں تے میں بلکل ای رہ گیا۔۔۔ فیر اک دن میں ایہو جیا سٹا کہ مڑ کے نہ اٹھیا۔۔۔ رب نے جان چھڈا دتی ظالماں تے ”امن تے پردھاناں“ توں۔۔۔ ہاں اک ہور گل، یار! اج بڑے چر پچھوں اک خواب آیا اے۔۔۔ ویکھناں کیہ ہاں جے ساری خلقت نجدی ٹپدی پئی اے۔۔۔ خورے کاہدی خوشی منائی جا رہی اے، ایڈی خوشی اپنے ہوش وچ میں نہیں ویکھی۔ سارے دیس دے لوکی خوشیاں منا رہے نیں۔۔۔ فیر ویکھناں کیہ واں جے جنازہ آ رہیا اے۔۔۔ میں حریان کہ جنازے نال وی لوکی خوشی نال نجدے ٹپدے آؤندے پئے سن۔ ہولی ہولی جنازہ میرے نیڑے آؤندا جا رہیا سی، آخیر نیڑے آن تے میں کسے کولوں پچھنا واں: ”یار! ایہہ کون مریا اے جے لوکی نچ ٹپ رہے نیں، بھلا کسے دے مرن تے وی خوشی منائی جان دی اے؟ اوہ وی جنازے نال“۔۔۔ اک بندے دی آواز آندی اے

”ساڈا بادشاہ مر گیا اے۔۔۔ بادشاہ۔۔۔“

ایہہ گل سن کے، میں وی اچھل کے نچن دی کوشش کرنا واں۔۔۔ میرے منہ چوں خورے کوئی نعرہ نکلا اے، پر مینوں جاگ آجان دی اے۔ میری خوشی ”جھگ“ وانگوں بہہ جاندی اے، میں تے پہلوں ای مریا ہو یا ساں۔ توں سنا! توں کنج مریا سی؟ میری کتھاتے کجھ لمی ہو گئی اے

” آہ۔۔۔ہک۔۔۔ھن میں تینوں کیہ سناواں؟ بس اکوگل تیرے لئی بہتیری اے کہ میں ای تیرے مصر دا اوہ بادشاہ ہاں جہدے مرن تے تینوں وی خوشی ہوئی سی ، تے توں وی نعرہ مار کے نچن لگا سیں۔ پر تینوں جاگ آگئی سی کہ توں تے پہلوں ای مر یا ہو یا سیں۔

(ختم شد)